

SVETA DEŽELA - POTOPIS

Njegove noge stopijo tisti dan na Oljsko goro, ki je nasproti Jeruzalemu na jutranji strani, in Oljska gora se bo razklala po sredi od vzhoda proti zahodu in bo naredila velikansko dolino: polovica gore se umakne proti severu in polovica proti jugu. Zah 14,4

22. 4. 2023 – 8. dan, popoldne: Oljska gora, Votlina izdajstva, Cerkev Marijinega groba

Oljska gora se nahaja na vzhodnem delu Jeruzalema. Ob njenem vznožju je vrt Getsemani. Tu rastejo oljke, ki so stare več kot 2000 let. Ta drevesa so živa priča dogodkov, ki so se zgodili na tem kraju v Jezusovem času. Groza in upanje sta se srečala na tem kraju. Tu je Jezus molil pred svojim izdajstvom: **Šel je ven in se kakor po navadi napolnil proti Oljski gori. Tudi učenci so šli z njim. Ko je prišel na tisti kraj, jim je rekel: "Molíte, da ne pridete v skušnjavo!", sam pa se je oddaljil od njih približno za lučaj kamna. Padel je na kolena in molil: "Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene, toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi."** Prikazal se mu je angel iz nebes in ga krepčal. Ko ga je obšel smrtni boj, je še bolj goreče molil. Njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki padajo na zemljo. Lk 22,39-44

Oljska gora ima več vzpetin. S te gore, torej, iz ene izmed njenih vzpetin, se je Jezus zmagoslavno povzpел v nebesa: **Ko so po njegovem odhodu strmeli v nebo, glej, sta stala pri njih dva moža v belih oblačilih, ki sta rekla: "Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo."** Apd 1,10-11

Vstopimo v svetišče. To je Cerkev vseh narodov, znana tudi pod imenoma cerkev agonije ali bazilika Getsemani. Razkropimo se ...

Na vsakem svetem kraju mi kakšen detajl pomaga, da lažje vstopim v molitveno kontemplacijo. Lahko je to slika, ornament, okno ali pa starodavni mozaik... Tokrat me v molitveno stanje prestavijo visoki stebri pred vhodom v baziliko. Moje oko se ustavi na čudovitih ornamentih, ki so na vrhu stebrov. S tem moj pogled ostane fiksiran *na nebo* ... V nadaljevanju opazujem obokan strop bazilike v prelepi modri barvi. Vsepovsod

nad mano so zvezde. Pomislim na Jezusa, ki je tu molil, naslonjen na veliko skalo ali kamen. Ta kamen je še vedno tu in je zaščiten.

Opazujem vhod v barvah rdečkastega vitraža, kar spominja na kri, ki počasi pronica skozi Jezusovo obleko. Pomislim, kako Jezus poti krvavi pot. Vsaka kaplja krvi, se spremeni v rdečo vrtnico. Okna so temno vijoličaste barve, kar v prostoru pušča vtis noči. Vsi smo tiho. Čeprav smo sredi belega dne in je sonce visoko na nebu, nas v notranjosti cerkve prekriva zvezdnato nebo. Vse je tiho ... Lepo je. Mirno je, čeprav je v baziliki mnogo ljudi ...

Hvaležna sem za leta in leta duhovnih vaj, v katerih sem se naučila meditirati, vstopiti v kontemplacijo in kar je najbolj pomembno, moliti. Ko se to zgodi, čas izgine. Nekaj trenutkov zbranosti je dovolj, da se človek prestavi v brezčasnost Božje besede. Vse kar opazuje v tem stanju, postane neizbrisni spomin: slika, vonj, okus ali dogodek, ki ga kasneje kadarkoli lahko obudi, prikliče nazaj in si ga ogleduje z vseh možnih kotov. Tega se lahko nauči vsak. To je namreč najbolj naravno stanje, ki pa smo ga ljudje večinoma pozabili, saj nas ves čas nekaj moti, vznemirja in okupira. Z nekaj discipline, potrpežljivosti in dobre volje, ta način lahko v sebi obudi vsak. Le malce vaditi je treba na začetku.

Napotimo se v Votlino izdajstva...

Tu naj bi Juda poljubil Jezusa z izdajalskim poljubom. Tu Jezus izreče besede vojakom: "Koga iščete?" in potem: "Jaz sem." Vsi vojaki so popadali na tla. Med prerivanjem Peter vzame meč in vojaku po imenu Malh odseka uho (v Jn 18, 1-11). V votlini imamo sveto mašo.

Po maši vstopimo še v Cerkev Marijinega groba, ki je vzhodno-krščanska. Vzhodno-krščanska cerkev ohranja sveto tradicijo, da je bilo Marijino telo vzeto v nebesa tretji dan. Takrat naj bi njeno grobnico našli prazno. V vsakem primeru pa tako vzhodno-krščanska kot rimokatoliška cerkev verujeta, da je bila Devica Marija vzeta v nebesa z dušo in telesom. V grobnico se spustimo vsak zase in ostanemo v tišini dolgo časa. Votlino osvetljujejo sveče in stropne svetilke. Čas se je ustavil tudi na tem kraju. Občutek je bil spokojen in me prevzema tudi sedaj, ko vse to zapisujem.

Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar